

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. október | 300 Ft

Barsi Balázs atya aranymiséjén elhangzott homíliája - 2021. szeptember 18.

„Isten nem olyan, hogy visszavág”

Főtisztelendő Paptestvéreim, Krisztusban szeretett Hívek!

Az első olvasmányból, a Bölcsesség könyvéből (Bölcs 2,12. 17-20) elének tárult egy mindenkori helyzet. A gonoszok tulajdonképpen nem is az igazat akarják próbára tenni, hanem az Istent. Ítéljük halálra, megszabadítja-e az Isten. (vö. Bölcs

2,20) Ebben az előre kész vázlatban, amelyben tulajdonképpen sunyi módon nem az embert akarják vizsgáztatni, hanem az Istent, ebben két nagy tévedés van. Az egyik az emberre vonatkozó tévedés, a másik az Istenre vonatkozó tévedés.

Kezdjük az Istenre vonatkozó tévedéssel. Ők úgy gondolják,

hogy az Isten csak e földi életben adhat nekünk, a hívő embereknek javakat, gazdagságot, hírnevet stb., mert utána meghal, eltűnik. Mit tudjuk mi, hogy a Seolban van-e élet, ott, az alvilágban. Igazában ez a földi élet az igazi. Tehát aki vallásos, azt Isten mindig megsegíti itt a földi életben. Tulajdonképpen

mi van itt rejtetten? A halált tartják istennek. Mert úgy gondolják, hogy a halál kettévágja az Isten és az ember kapcsolatát. Hihetetlen. Pedig zsidó létükre tudniuk kellene, hogy az Isten teremtmény. Az azt jelenti, hogy a nemlétezésből hozta elő a világot. Kisebb istenbe ne higgyetek.

Csak a világot teremtmény Istenben hiszek. Mert ezt a világot, a létezését semmi nem magyarázza meg. A természettudományok – fizika, kémia - azzal foglalkoznak, hogy hogyan működik a világ. De sem az érdeklődésük, sem eszközük nincsen arra, és a terület is, amit vizsgálnak nem a létezésről szól. Márpedig a dolgokban az a legizgalmasabb, hogy vannak, holott nemhogy nem lehetnének, hanem nem szabadna lenni. Itt kezdődik a hitünk. És ha idáig le nem megy az egyház, kudarcot vall.

Ez az első mondat a Bibliában, az Isten hatalma, ahogy a hitvallásban imádkozzuk: „Hiszek az egy Istenben, Mindenható Atyában...” A Mindenható nem azt jelenti, hogy terüj-terüj asztalkámat tud csinálni, hanem azt, hogy ő teremtmény Isten. Nem kell, hogy valaki higgyen Istenben, egyet tegyen meg: az eszének engedelmessé, a világot nem istenítse! A világ nem Isten! Nem mindenható!

Tulajdonképpen, ha nem lenne semmi, az érthető. Az értelem számára nincs kérdés. De ha egy atom, egy porszem létezik, az nagyon nagy probléma, mert nincs megokolva. Ezért mondja Kierkegaard dán filozófus, és ezen a ponton mindenki-

nek filozófusnak kell lenni, mint ahogy a Szentírásban is mélyen benne van, hogy a kereszténységnek nem az ökológiához, nem a politikához, nem a gazdasághoz van küldetése, hanem a létezéshez. Vagyis az ember üdvösségéhez, és csak ezen keresztül van küldetése a különböző területekhez. Tehát testvérek, nagyobb dolog az, hogy ti, meg én itt vagytok, mint az Oltáriszentség! Mert a létünk nincs megmagyarázva! Az egész univerzum - milliárd fényévekre is detektáltak mos már csillagokat - micsoda örült, hatalmas világban vagyunk! És akkor nem tudunk megbocsátani egymásnak?

A realitásban élünk? Nem. Az aktualitásban élünk. És az az Isten, aki teremtmény a világot, a nemlétezésből előhozta a létezőket. A semmiből nem lesz semmi – nekünk! De az Isten hatalma alá van vetve mindaz, ami nem létezik. Tehát ő lépte át ezt a határt, és az embert az ővele való kapcsolatára hívta. Én valaki vagyok, személy vagyok, és nem az apámból és az anyámból való az énem, hanem a fogantatásom pillanatában Isten teremtmény. És egy Isten játszik velünk? Hát erősebb a halál az Istennél? Hát csak az az Istennel való kapcsolatunk, hogy itt minden oké legyen, mert én néha templomba járok?

Ezért alakult ki a halál civilizációja Európában, mert nem hisznek a teremtmény Istenben. Már a teremtményben benne van a föltámadás ígérete.

Kedves testvérek!

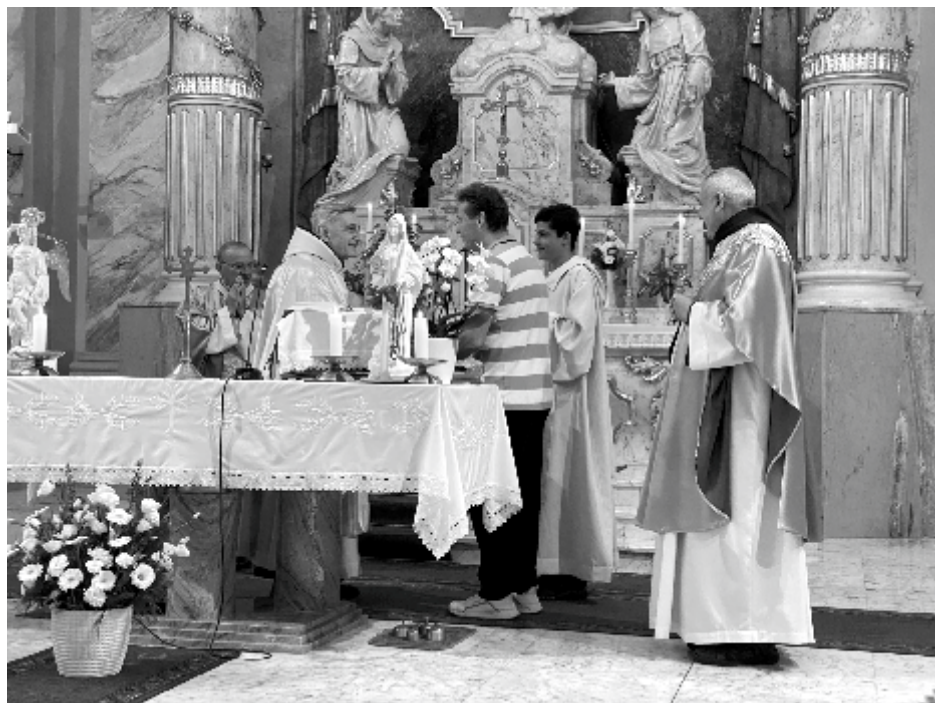
Ezek úgy gondolják, hogy ezeket az igaz embereket, akiket most próbára teszünk, megöl-

jük, tud-e nekik az Isten még jót tenni? Nem tud, mert meghalnak, elföldeljük, elrohadtak. Nem rohadtak el!

Ott, ahol én az Istennel kapcsolatban vagyok, és ez az imádság, ott nincs halál. Régen kötelező olvasmány volt az Iván Iljics halála. Tolsztoj zseniálisan leírja, hogy ez a közönséges kis hivatalnok ordít, mert fáj mindene, meg kell halnia, és a halál pillanatában azt mondja: nincs is halál.

Az Istennel való élet nem a halál után kezdődik, a nélküle való földi élet nem ér semmit. Ezért érdemes a keresztény hitben megöregedni. Rájöttem, hogy amikor azt mondja Szent Pál, hogy meghívott szentek, ti szentek vagytok, meg én is, ez mit jelent? Ez nem azt jelenti, hogy jók vagyunk, nem. Tele vagyunk rosszal. De a szentség, az az Istennel való, a Szenthez való tartozás és azért, ha évtizedeket kitartasz imádságban, hitben, szentségekben, tudod mire jöttem rá? Semmi sem kell ebből a világból, ha Istent meg kellene tagadnom. Nincs az a vagyon, az az élvezet, semmi nem kell, a világ nem kell, ez az élet nem kell Isten nélkül, mert az nem élet. Amíg erős a biológiumuk ezt sugallja a fiataloknak: ez az élet. Nem! Az élet az személyes kapcsolat. Isten hívott minket az ő vele való kapcsolatra, és csak benne tudunk egymással is kapcsolatba lenni.

Tehát amikor ezek a gonoszok vizsgáztatni akarják a hívő ember hitét: megkínzunk, akkor is bízol? Ezek sumákolnak. Nem az igazat vizsgáztatják,

hanem az Istent. Helytelen az emberképük is. Mert az igazán hívő ember igaz élete már itt a földön is Istennel való együtt-lét.

Kedves testvérek!

Nem tud többet adni az Isten, mint önmagát, és nem is akar. Ezért enged meg sok szenvedést meg a halálban való letisztulást, és most már semmi sem kell, csak Te kellesz.

Mint ahogyan az a náci tiszt, aki egy zsidó fiút fölakasztott, s ahogyan ott lógott az a fölakasztott test, és ordította: na most hol van az Isten? Ott van ebben a zsidó fiúban. Ott van a Názáreti Jézusban. Mert az Isten ereje nem olyan, hogy birkózik velünk, aztán visszavág. Nem. Az ő hatalma azt jelenti, hogy a halál is hatalma alatt van. Nem veszitek észre, hogy hirtelen a Golgotán vagyunk? A koponyák hegyén? Ha Isten Fia vagy szállj le a keresztről és akkor hiszünk neked. (vö. Mt 27,40-42) Először is nem hinnének

Jézusnak, aki az Atyaistenről beszél, aki szeret, akivel ő egy öröktől fogva, hanem a saját megalomániás istenképüknek hinnének.

Ha Jézus leszállna a keresztről elárulná az Istent. Isten nem olyan, hogy visszavág. Istent nyugodtan el lehet tiporni, mert a halál is az ő hatalma alatt áll. Ha Istenben bízott, szabadítsa meg most magát. (vö. Mt 27, 42-43) Valójában Isten vizsgál-tatják, Jézus Istent, az Atyát. Te Názáreti, te olyan különös kapcsolatban vagy az Istennel, te azt mondod, hogy ő neked Atyád és sok olyan botrányos mondatot mondtál: hogy mielőtt a világ lett, Atyám, te már szerettél engem. (vö. Jn 17,5) Azt is mondtad, hogy te felülről való vagy mi meg alulról valók vagyunk mind. (vö. Jn 8,23) Hát milyen viszonyban vagy te, kije vagy te az Istennek, az Isten kicsoda neked?

A Szentháromságot vizsgál-tatják. Egyszerre Jézust és az Atyát. Milyen érdekes? A go-

noszság amikor eléri a lehető legnagyobb méreteit, amikor a hazugság abszolút hazugsággá válik, akkor fölvázolódik benne egy igazság. Itt ők azt mondják, hogy a Názáreti Jézus kudarca a Názáreti Jézus Istenének a kudarca. Tehát akkor a Názáreti és az Atya az összetartoznak. Én és az Atya egy vagyok. (vö. Jn 14,10-11) Két személy, de egy Istenség. „Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!” (Jn 12,28) De ez ugyanaz, dicsőítsd meg az én nevemet. Jézus abba halt bele, hogy kimutassa, hogy milyen bizalom van benne az Atya iránt. Ezt hozta az örök Szentháromság életéből.

Miközben a gonoszok bűnt követnek el, ő kinyilatkoztatja az Isten belső életét. Ott nincs támadás és ellentámadás, ott nincs birkózás. Az Atya nincs előbb, mint a Fiú. Az Atya nem Isten, a Fiú meg nem Isten, egy Isten van, és én az Atyában vagyok ő bennem, és árad közöttünk a Szentlélek.

A szeretetben nincs történés ott, a szeretet forrásában. Itt a földön van. És pontosan ebben a drámai órában, amikor Jézus azt mondja: Atyám kezembe ajánlom lelkemet! – mutatja meg azt, hogy kije ő az Atyának. Bele kell hálnia az Atya iránti bizalomba. Atyám kezembe ajánlom lelkemet, értünk, helyetünk, miattunk is. Atyám, a te kezembe ajánlom az én lelke-met, de azt mondja, hogy senki sem veszi el tőlem az életet. Hát dehogynem Jézusom, hát elveszik most tőled. Nem. Én magam adom oda. De nem nekik, hogy kivégezzenek, hanem neked Atyám, és majd visszaveszem. Ez a visszavétel nem

azt jelenti, hogy majd odaadom és egy ellenétetes mozdulattal megragadom, hanem úgy adom neked a földi életemet, hogy tudom, hogy a válaszd az lesz, hogy valamiképpen visszaadod, mert ez van a Szentháromságon belül, adás és viszonzás a Szentlélek erejében, és azt mondja az első hitvallás, hogy az Atya föl támasztotta a Lélek erejével az Urat. Egy dicsőséges emberi testet adott neki.

Kedves testvéreim!

Az egyház levizsgáztatása, Jézus Krisztus és az Isten vizsgáztatása. Persze itt bonyolultabb a helyzet. Mert az egyházban lévő mi papok és hívek bűnösök vagyunk, de bűnbánatban élünk, tehát a szentek közé számítnak. De vannak a megrögzött bűnösök, papok is és hívek is, alig várja a világ, hogy ezeket a botrányokat leleplezze: ez az egyház, ez a Krisztus teste, mit akartok? Levizsgáztatok. Jól jön neki minden papnak és egyházi embernek, meg a híveknek a bűnei. Ezzel eltakarnak egy még mélyebb kérdést, hogy a szentekben, a vértanúknak valami örökkévaló erő van.

Placid atya vizsgáztatta le a Gulagot, és a Maximilian Kolbe atya vizsgáztatta le a náci táborokat. És hol vannak már a gyilkosok? Mit jelent az ő erejük? Mert az embert el lehet pusztítani – mondja Hemingway – de legyőzni nem lehet. Hát ezt Krisztusban lehet ki mondani. A nagyobb botrány a szentek és a vértanúk. Arról nem is beszélnek. Nem. Mert azért az nagyon nagy kérdés elé állítaná őket. Hogy akkor az egyházban van valami erő, ami na-

gyobb, mint a világ ereje?

Nemde azt írja Szent János, hogy ki győzi le a világot: a mi hitünk. Ha hiszük, hogy Jézus az Isten Fia, de olyan hittel, hogy az életemet ráteszem. Tehát nem az életem alakulásával vizsgáztatom én is az Istent, mert mi is belemegyünk ám ebbe: mivel meghalt a fiam, lányom, kiforgattak a vagyonomból és annyit imádkoztam, befejeztem, nincs Isten, csalódtam, kimegyek templomból. Menj ki! A saját istenképedben csalódtál! Mert Szent Fiát sem kímélte meg. Mert nem ebben az életben akar csupán nekünk az Istenünk lenni. Ez csak egy előszoba, egy készület. A kereszténység nagy része elhagyta a kapaszkodót a túlvilágba. Nem is használjuk ezt a szót túlvilág, pedig van. Ez csak egy előcsarnok, egy árnyékvilág ahhoz képest.

Kedves testvérek!

Az egyházban van valami olyan izgatónak, olyan bosszantónak a nem hívőknek és az ellenségnek, ami se nem modern, se nem idejétmúlt. Vannak az egyházban modern kacatok és vannak idejét-

múlt kacatok. De a botrány az, hogy az egyházban van örökkévalóság. Pedig a történelemben sehol sincs örökkévalóság.

Testvérek! Tessék végig elemezni, melyik vallás az, amelyik kétezer év folyamán ugyanazt hiszi. A buddhizmus abszolút megváltozott, állandóan változik, mindegyik vallás változik. Ha én az első századok írásait olvasom, ugyanazt hiszek, mint én. Csoportok, eretneknek lehetnek. Egyes csoportokat lezülleszthetnek nívótlan, és eretnek prédikációkkal, de az egyház egésze ugyanazt hiszi, mint kétezer évvel ezelőtt. Nincs az a párt, amely ugyanazt mondaná, mint harminc évvel ezelőtt. Nem is mondhatja, mert a világhoz alakul, de az egyház bele van kapaszkodva az örökkévalóságba, és a legmélyén az egyháznak kristálytisztaság van, sőt bosszantó ártatlanság.

Elnézem azt a 21 libanoni férfit - kitettem a képet a sümegegi szenteltvíz tartóhoz – fiatal emberek, hátra van kötve a kezük, vörös ruhában vannak, és nemsokára lefejezik őket a mohamedánok. Ha felugranának és azt mondanák, megtagadom

Krisztust, nem fejeznék le őket. Ezért, ez az egyház. Ezekben a fiatalemberekben nem dolgozott a nemi hormon? Nem voltak szerelmesek? Nem szerették az életet? De mi az élet, ha egyszer megismertük Krisztust és az ő gazdagságát.

Kedves testvérek!

Az igazi botrány az, amit nem tudnak elfogadni, amihez nem is akarnak odaérni gondolatban. Mert az megdöbbenetné őket, hogy az Isten emberré lett, hogy az emberi történelemben, az egyház történelmében a szentségen belül ugyanaz, a tanításában ugyanaz. Amikor vizsgáztatják az egyházat örülnek a kisebb-nagyobb botrányoknak, de ami nem botrányos, ami tiszta, azzal nem is

törődnek. A szentségekkel. Pedig abban van ám az erő. Amikor Sümegre eljön valaki és azt mondja: Atya! Ötven évet hazudtak nekem és én is hazudtam magamnak. És el kezd sírni. És én a végén azt mondom: Én téged föloldozlak bűneidtől. De nem én, hanem Krisztus. Itt a történelemben egy villám belesap és égni kezd a bűn. A szentmisében állandóan érintkezünk az örökkévalósággal, az áldozásban.

Eszembe jut egy másik eset. Goldmann Gereon (1916–2003) atya esete. A fuldai ferences története egy filmre való csoda. Kis ministránsként az apácáknál ministrál. A mise végén bejön a templomba valaki és az mondja: Kisfiam, meghalt az édesanyád. Sírni kezd. Odajön

hozzá egy apáca és azt mondja: menj, én majd leszek a te lelki anyád. És attól kezdve az a nővér imádkozott azért, hogy az a kisfiú pap legyen. Kiszámította, hogyha az a kisfiú hét éves, akkor 18 évig kell érte imádkozni. Gereon, a kisfiú nőtt, és érdekes módon fiatalként a ferences rendbe jelentkezett. Besorozták a hitleri hadseregbe. Csodálatos módon Fuldába vitte őket a vonat és beszaladhatt a nővérhez, az ő lelki anyjához, aki azt mondja neki: tudod, hogy jövőre lesz a papszentelésed. Erre Gereon azt gondolja, ennek az apácának elment az esze. Még csak két év filozófiát végeztem, ki fog engem pappá szentelni, teológiai tanulmányaimat még el sem kezdtem. De a nővér elmondja,

imádkoztam érted, és elárulja, hogy amikor az édesanyja meghalt azt kérte a Jóistentől, hogy hívja meg. (Így kell imádkozni fiúkért.) Arra kéri a nővér, szentelés előtt menjen el a lorudesi Szűzanyához. De nem lehet, mert a vonat másik irányba van vezényelve, de mit ad Isten, újabb parancsot kapnak és két-három nap múlva ott térdel a grotta (barlang) előtt és imádkozik. Aztán a német hadsereggel az olasz csizmán jönnek fölfelé, Rómába érkeznek, és ott a tábori püspöktől kap egy titkos üzenetet, amit át kell adnia a pápának. Az Antonianumban (Római Pápai Szent Antal Egyetem) sok nemzet ifjú ferencesei vannak, és azt mondja ez a kis német, hogy nekem a pápával kell beszélnem. Azt mondják a ferencesek, hogy elég beképzelt vagy, hogy képzeled, hogy XII. Piusz pápához bemehetsz. Na, de azért mindig meg lehet találni az utat, nővéreken keresztül megüzenték a Szentatyának, hogy egy német kispap nagyon súlyos üzenetet hozott. A pápa fogadja Gereont, mint kispapot, de semmi másról nem beszélhet vele, csak az üzenetet adhatja át. Mikor átadta az üzenetet, XII. Piusz pápa azt kérdezte tőle: Fiam, van még valami mondanivalód? Gereon elmondta, kispap vagyok, szeretnék pap lenni, a papszentelésemet kérem. Semmi akadály, mondta a pápa, írok egy igazolást és a legközelebbi püspök fölszentel téged. De Szentatyám, még el sem végeztem a teológiát, csak két filozófiai évem van, de egy nővér annyit imádkozott értem 18 éven keresztül, hogy pap legyek. Föl fognak szentelni, és

majd elvégzed a teológiát – mondta pápa. Rómából Monte Cassinóba érnek és a püspökké szentelt főapát fölszenteli.

Nemsokkal ezután történik, hogy hadbíróság elé állítják és halálra ítélik, úgymond fraternizált az ellenséggel. Utolsó éjszakját tölti egy szűk cellában, és ott őrizi egy SS tiszt. Azt mondja a tiszt: maga pap? – Az vagyok. – Hisz abban, hogy van túlvilág? – Hiszek. – Ne mondja, holnap tudja, hogy vége lesz, lelőjük. – De hiszek benne. – Őszintén mondja meg, maga azt gondolja, hogy tovább él? – Persze, van halhatatlan lelkem, Isten engem vár. A katona letérdel mellé és az mondja: gyón-tasson meg. Egy papi léleknek az Istenbe vetett bizalma, és ereje magát Isten jelenlétét hozta oda.

A papságot is vizsgálattják, meg is érdemljük. Nagy tisztulás ez. Hála Istennek. De, amikor föloldozok valakit, akkor a történelem új értelmet kap. A történelemnek nincs értelme a

bűn után. Egyik világháború a másik után jön, iszonyatos zűrzavar, de amikor valaki elsírja magát „én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem” és megkapja a föloldozást, akkor megszületik egy új világ. És amikor azt mondom: hoc est corpus meum – ez az én testem, ez az én vérem.

Szeretett testvéreim!

Amikor galád módon vizsgálattják Isten szentjeit, Istent, Jézus Krisztus Istenét vizsgálattják. És amikor úgy látszik, hogy győztek, mert kivégzik, megölik, eltiporják, lehetetlené teszik – akár egy munkahelyen is – máris megbuktak. Mert Isten nem egy fajsúlyúan birkózik velük, hanem mindnek fölötte áll. Persze, ezeknek a gonoszoknak még ad egy pótvizsga lehetőséget.

Azért milyen megdöbbenő, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus nem jelent meg Pilátusnak. Mert ez mi lenne: bebizonyítottam, ugye. Nem. Megmondta, ott

vérben – csurgott az arcán a vér, – hogy aki hallgat az én szavamra, az az igazságban van. Előtted áll Pilátus az Igazság! És te nem hallgattál rá! Nem jelenik meg a főpapoknak, nem jelenik meg a kivégzőosztagnak. De megjelenik azoknak, akik már egy emberfölötti reménységben kezdtek éli.

Befejezésül hadd mondjam ezt, hogy az első húsvéti prédikációra, amikor a két emmausi tanítványhoz odatársul a föltá-

madt Jézus, és kifejti nekik az írásokat, még nem ismerik föl. De, amikor kezébe veszi a kenyeret, akkor meglátják a nagy szegek helyét. Fölnéznek és már nincs ott. Fölismerik a kenyértörésben, a misében. És mit mondanak? Nemde lángolt a szívünk? Európa szíve béna, szívinfarktust kapott, fuldoklik, Isten baja van. De, aki úgy hallja az igehirdetést, hogy a szíve kezd lángolni, az nem ebben, vagy abban remél. Egyébként semmiben sem lehet remélni,

csak valakiben. Az elektromos áramban nem remélhetünk, az ostoba New Age-s világenergiákba nem remélhetünk. Hát lehet egy energiába remélni? Csak valakiben remélek. S a szívnek az a lángolása mutatja, hogy magadnak teremtetted Isten a mi szívünket, énünket, és meg nem nyugszik, amíg meg nem nyughat tebenned. Amen.

Rónay György: Őszi himnusz

„Üdvözlégy!” – olvasód morzsolva így köszöntünk.
Október van, korán leáldozik a nap.
Tengernek csillaga, te tündökölj fölöttünk,
hogy el ne vétsük a homályban az utat.

Magam is mily sokat bolyongtam, mint a vándor
hűtlenül életem kalandor idején;
de felém ragyogott templomod ablakából
s kimentett bűneim bozótjából a fény.

Sebes kopóival űzőbe vett az Isten;
futottam, mint a vad, de nem volt már remény.
Húnyt szemmel buktam el, vártam, hogy leterítsen,
és védő két karod közt ébredtem fel én.

Büszkén suhant hajóm, kevélyen álltam ormán.
Vihar csapott le rám, vitorlám eltörött.
De megszántál, mikor már-már elnyelt az orkán
s föléledt a halott szelíd szíved fölött.

Most lábadnál ülök, békésen, mint az árva,
ha új anyát talált halott anyja helyett,
s többé már köntöse szélét el nem bocsátja:
be nem telik vele, hogy házánaál lehet.

Immár, hogy tőled el soha ne csavarogjak,
hozzád kötöztem én olvasóddal magam,
Irgalmas anyja vagy a hozzád tért raboknak
s boldog rab, akinek ilyen őrzője van.

Öledbe hajtja le lankadt fejét, s te lágyan
addig simogatod megfáradt homlokát
míg el nem szenderül... Életem alkonyában
így ringass engem is örök hazámba át.

A papokhoz, szűzanyánk szeretett fiaihoz I. (Lourdes 1979. október 7. A Rózsafüzér Királynőjének ünnepe)

A ti rózsafüzéretek

„A teljes rózsafüzér, amelyet a cenákulumban imádkoztok Édesanyátok sürgető kérésére, olyan, mint egy hatalmas szeretet- és mentőlánc. Körülvehettek vele személyeket és helyzeteket, sőt befolyást gyakorolhattok vele napjaitok minden eseményére.

Állandóan imádkozzatok, szaporítsátok az ima cenákulumait, válaszoljatok így szeretett fiam, Jézus helytartójának hozzátok intézett igen nyomatékos felhívására. Most fel tudom használni azt az erőt, amelyet imátokból kapok, és anyaként közbe kívánok lépni, hogy a megpróbáltatás idejét megrövidítssem, és megmentsélek benneteket a reátok váró szenvedésektől.

Még minden megváltoztatható, hogyha ti, kicsi gyermekeim hallgattok hangomra s imátokban egyesültök égi Édesanyátok szakadatlan közbenjárásával.

Ezért ismétlem meg itt, ahol mint a Szeplőtelen jelentem meg, hogy nagylelkűen és kitartóan folytassátok a rózsafüzér imádkozását.

A rózsafüzér az az ima, amely miatt magam jöttem el az égbe, hogy kérjem tőletek.

Vele sikerül leleplezni Ellenfelem cselvetéseit, megmenekültök sok megtévesztéstől, és védelmet nyertek sok veszedelem-

től, amelyet nektek készít. Megőriz a rossztól, és egyre közelebb hoz hozzám, hogy valóban vezetőtök és oltalmazótok lehessenek.

Ahogy már más döntő alkalommal is elfordult, úgy ma is győzelmes anyátok védi meg és menti meg az Egyházat a szent rózsafüzér gyakori imádkozásából kapott erőttel, kis fiacs-

káim. Bátorság szeretett fiaim! Imádkozzatok, bízzatok és térjete be Szeplőtelen Szívem menedékébe, hogy részt vegyetek győzelmes seregemben.

Ez az én óráim, és hamarosan új fénybe borul az Egyház annak segítségével, akit ti „Győzelmes Királynőnek” hívtok.”

Szent Dénes

Párizsi Szent Dénes egyike a tizennégy segítő szentnek. Párizs első püspöke volt a 3. század közepén, ezért Párizs védőszentje. A hagyomány szerint megvédi a hozzá fohászkodókat a meg szállottságtól és a fejfájástól.

Hitéért lefejezték, ezért gyakran saját fejével a kezében ábrázolják. Emléknapja október 9. A legkorábbi forrás életéről a 6. század körül keletkezett Passio SS. Dionysii Rustici et Eleutherii című legenda, amely szerint Fábián pápa idején küldték Itáliából Galliába téríteni. Dénes két társával, Rusticusszal és Eleutheriusszal az akkor még jelentéktelen helységben, Lutitiae Parisiorumban, a mai Párizs elődjében hirdette az evangéliumot azután, hogy a keresztényüldözés megsemmisítette az itt élő közösséget. Mint a város első püspöke megszervezte az egyházi életet. Templomot épített, és gondoskodott a szentmise rendszeres, ünnepélyes megtartásáról. Fáradhatatlan evangelizációja nagyszámú megtérés eredményezett. Emiatt szembekerült a pogány papsággal, és Decius (250-251) vagy Valerianus (258) üldözése alatt két társával, egy Eleutheriusszal és Rusticusszal együtt Krisztus nevéért lefejezték.

Az 520 körül keletkezett Szent Genovéa életrajz megnevezi az utcát is, ahol a kivégzés történt: „Vicus Catulliacus” és arról is tudósít, hogy Genovéa bazilikát építtetett a vértanú Dénes püspök emlékezetére. A Jeromos-féle martyrologium október 9-én emlékezik meg Szent Dénes és társai párizsi vértanúságáról. Rómában a 11. század óta ünneplik őket.

Párizs első püspökének és vértanú társainak életéből csak a legendás elbeszélések alapján alkothatunk valami képet. Egyházszervező, igehirdető munkájuk miatt eljárást indítottak ellenük, letartóztatták őket és keresztény társaikat. Mindannyiukat megkínozták a börtönben. Dénest utána rostélyhoz bilincseltek és tűz fölé helyezték; ezután vadállatok elé dobták. De sem a hitét, sem az életét nem tudták kioltani. Amikor ismét visszavitték a börtönbe, sok halálra ítélt keresztény jelenlétében misézett. E mise közben megjelent neki az Úr Krisztus, kenyeret nyújtott

A tizennégy segítőszent - 10. rész

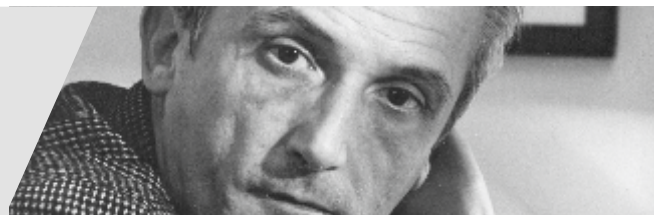

át és azt mondta: „Fogadd ezt, kedvesem, mert igen nagy jutalom vár rád nálam.”

Mise után az örök kivonszolták a börtönből és egy Merkur-bálványkép előtt lefejezték. Amint lefejezték – mondja a legenda – Dénes saját maga vitte a tulajdon fejét arra a helyre, ahol temetkezni kívánt, mondván: „Inkább odaadom a fejemet, minthogy a hitemhez hűtlen legyek.” Egy angyal elvezette a vértanúság hegyéről (Mons Martyrum, a francia Montmartre) két mérföld távolságra, ahol később Saint-Denis néven település létesült, és sírja fölött felépült a gyönyörű bazilika, a Szent Dénes-székesegyház. E templom kriptája volt a francia királyok temetkezési helye egészen a francia forradalomig. Rusticus és Eleutherius holttestét a Szajnába dobták, de hívei kivették eltemették őket.

Istenünk, te Szent Dénesnek és társainak küldetést adtál, hogy a népeknek dicsőségedet hirdessék, és megerősítetted őket, hogy a szenvedésben állhatatosak legyenek. Add, hogy példájuk nyomán a földi javakat ne hajszoljuk, és a világ csábításaival bátran szembeszálljunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. (Forrás: Diós István: Szentek élete)

Pilinszky 100

Ünnep és áldozat

A napokban részt vettem egy aranymise megindító szertartásán. Az esti templomot zsúfolásig megtöltötték a hívek, az ünnepi nagymisén számos pap és ministráns segédkezett. Szeretném az egyszerű hívő szavával röviden elmondani, mi is rendített meg olyan mélységesen ezen a hasonlíthatatlanul fölemelő szertartáson.

Minden egyéb személyes ünnepségbe keveredik valami az emberi gyarlóságból. Itt a szertartás áhítatos rendje – valaki mennyei koreográfiának nevezte – kizár minden esendőt, minden személyest. A szentélyrács, a ministránsok és szerepapak hármasságában csak a miséző pap áll, személtelenül az oltár fölé hajolva, amint az isteni áldozatot bemutatja. A szerepapak gyengéd áhítata sem neki, hanem egyedül az Istennek szól. S épp ez, az isteni áldozat fényében megsemmisítő emberi személyiség megrendítő ténye vet fényt a pap – minden pap – tulajdonképpeni emberi áldozatára. Az ünnepi szertartás nagyszerűségében ezt érzi meg leginkább a hívő. Hogy ötven évvel ezelőtt valaki közülünk, természetesen, vágyakra hozzánk nagyon is hasonló, rendkívüli elhatározással fölajánlotta önmagát és életét Istennek, s azóta – hűségesen elhatározásához, saját áldozatát is feledve – egyedül hivatásának, Jézus Krisztus megújuló keresztségének szolgálatában él.

Megrendítő ünnepség, s a hívőnek lehetetlen egy pillanatra valamilyen formában nem arra gondolni, hogy egy emberi élet megünneplésében éppen annak negatívuma, a tulajdonképpeni emberi életnek hiánya a legmegragadóbb. Hogy annak, aki most az ünnepi áldozatot bemutatja, nem volt öncélú élete, ami volt, az szinte nyomtalanul fölszívódott az isteni áldozat sugárzó erejében. Hogy e „megsemmisült életnek” egyúttal legszebb, legméltóbb öngigazolása is e „megsemmisülés”. Hogy a fehér, aranydíszes ornátus alatt a törődött emberi test is inkább csak jelzés, mint ahogy pályájának állomásai is inkább csak jelzései az életében megnyilvánuló isteni akaratnak. Itt,

az ünnepi mise fényében csak még szembeötlőbb az áldozat bemutatójának magányossága. Mert aki Istennek áldozta életét, annak nincs többé más szerepe az emberek között, mint az, hogy szolgálata és szeretete válogatás nélkül mindannyiunké legyen. *(Új Ember, 1958. augusztus 3.)*

„Miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is”

A negyvenötben összeomló Németországban elemi erővel született meg bennem a felismerés: ez az a föld, amit Isten elhagyott. Itt valóra vált Babits Mihály modern próféciaja: az emberek elhagyták Istent, most Isten hagyja el a világot.

A kulisszák közül még állt néhány. Időnként hűvös, hatalmas fenyvesek közelítették meg a marhavagonokból egybefűzött vonatot; faházak falvak tűnedezték fel a távolban; állomásokon ácsorogtunk, hol induláskor egyenruhás vasutas szalutált. De már ez is, ezek a kulisszák is inkább elhagyatott szobákhoz, félbemaradt vacsorához voltak hasonlatosak. A lámpa még ég, étel, teríték, abrosz az asztalon – de sehol senki, aki körülülje, sehol senki, aki befejezze a megkezdett falatot. Minden a helyén. Földek, utak, csillagok szinte görcsösen a helyükön, de valami közelgő felismerés vihar előtti szélcsendjében. És akkor – igen, ez az. Egy porig égett város hamuerdeje, fölötte nincs is égbolt, csak harsány, vakító némaság. Az előtérben deszkabódé, innét lép elő az egyenruhás vasutas, és indítja a vonatot. Szalutál. És cementmezőben sok száz bombatölcsér, a Hold krátereinél brutálisabban. És emberek, csíkos ruhába bújtatott krétafehér vázak, akikben a pillantás örökre elfagyott. Majd ismét a díszletek: utak és fenyvesek, és falvak az utazás tompa ritmusában. De ezek a díszletek semmit se jelentenek többé. Nincs értelme a fenyvesek közül kivillanó háznak, fedele alatt az eresznek, falaiban a kőnek. És nincs értelme, hogy épen áll, s ha rom lenne, annak se volna. És nincs értelme többé az égboltnak. Csillagok sincsenek ezután, csak kövek a légből, és madarak sincsenek, csak felszabadult

tolcsomók. Mert semmi sincs többé: egyedül a pótolhatatlan Hiány van, mint egy pokoljáró misztikus negatív istenélménye. Mert az emberek elhagyták Őt, és most Ő hagyta el a világot.

Soha sehol nem éreztem oly vakító világossággal, hogy földünk a nagy isteni és emberi dráma színhelye, mint éppen itt, ebben a „sötétben”. Igaz, Isten valódi szállása az emberi szívben van, de ha ezt elhagyta, mintha még egy lépése volna hátra, amit ha megtesz: kilép Isten a történelemből, és szinte térbelileg, szinte föltérképezhetően is elhagyja a Földet. Mert más az Istentől elhagyatott Föld, és megint más a „tisztá anyag”. Ez még pusztá mechanizmusában is „égi rendet” utánoz, nem is szólva a mai tudásunkkal megközelített anyagról, mely egyenesen úgy tűnik, mint egy végtelen intelligencia személyes jelenlétének és erejének teremtő jelzése. De nem ilyen képet mutat a tisztán anyagi és tisztán szellemi világ közé eső Föld, ez a közbülső tér, az ember lakhelye. Forrón ellentmondásos ez a nekünk szánt föld, akár maga az emberi szív, s egyedül ez a „közbülső színpad” tud igazán elárulni.

És ez elől a nagyon is antropomorf veszély elől imádkozzuk a Miatyánkban: „*Legyen meg a Te akaratom, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is*”. Így hívjuk, így könyörögjük Földünkre a mennyek országának világosságát, az isteni akarat

sugarait. „*La sua voluntate è nostra pace*” („Az Ő akarata a mi békénk”) – e gyönyörű dantei sornak, mely tulajdonképpen a Miatyánk mondatának magyarázó továbbfejlesztése, más-más érvénye, jelentése van a teremtés különböző szféráiban. A mennyekben üdvösséget, a csillagvilágban, a „tisztá anyag” világában harmóniát jelent egy kozmikus partitúrában, míg itt, a Földön, az ember számára: gyermeki könyörgést, a reményt és a hitet, egy titokzatos és nehéz küzdelem feloldásának a vágyát fejezi ki. Mert Isten akarata a maga különleges kegyelmi jeleivel nemcsak bennünk, de itt, magán a Földön is megjelenik.

Isten a szívek csatornáján át érkezik, mint termékenyítő tavaszi zápor, de szeretetének esőjével magát a Földet, küzdelemünk színterét, ezt az egyedül számunkra rendelt, ránk méretezett szívet is megszenteli és megáldja.

„*Legyen meg a Te akaratom, miképpen a mennyben, azonképpen itt a Földön is*.” E könyörgésnek nemcsak elvont, szívünket érintő jelentése van, de szó szerinti is, betű szerinti is. S talán ismét a nagy bűnösök és nagy vezeklők gyakori forró és külön gesztusa, midőn töredelmes bánatuk és megindultságuk jelül önkéntelenül megcsókolják az Isten lábnyomait őrző anyaföldet.

(Új Ember, 1959. április 12.)

A Szűzanya 2021. szeptember 25-i üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek!

Imádkozzatok, tegyetek tanúságot és örüljeteK velem, mert a Magasságbeli továbbra is küld engem, hogy a szentség útján vezesselek benneteket. Kicsi gyermekeim, legyetek tudatában annak, hogy az élet rövid és az örökkévalóság vár benneteket, hogy minden szenttel, teljes lényetekkel dicsőítsétek az Istent. Kicsi gyermekeim, ne aggódjatok a földi dolgok miatt, hanem vágyakozzatok a mennyre. A menny lesz célotok és öröm fog uralkodni a szívetekben. VeleteK vagyok és mindnyájatokat megáldalak édesanyai áldásommal. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.

Küldi a cáj gl eoqj' bád gúw' t' l' l w' p' eláp' d' i
és az egész világot!

Lisieux-i Kis Szent Teréz ímája a szeretetért

Uram, azt a kegyelmet kérem tőled,
hogy testvéreimnek adhassam mindazt a szeretetet,
melyet neked szeretnék adni,
azt kérem, hogy eméssz fel engem szeretetteddel,
add meg nekem, hogy mások javát szolgálhassam,
főként azokat, akiket senki sem szeret,
akik nem szeretetre méltók.

Add meg nekem, hogy szeressek akkor is,
amikor engem nem szeretnek,
add meg nekem, hogy szeressek,
amikor nem hiszek mások szeretetében.

Add meg nekem a felismerést,
hogy minden seb, hozzád tud és akar emelni.
Semmi és senki, egyetlen teremtmény
se legyen képes elválasztani tőled.

Add meg nekem, hogy megértsem az eseményeket,
s hogy úgy éljek, mintha ma este meg kellene
jelenem előtted.

Ó, Uram, tedd, hogy így legyen!

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia
havilapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg,
Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft